
Dec 15, 2021 15.12.2021

REPUBLIKA SRPSKA kao potpisnica svih 11 aneksa Opšteg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini (dalje: Dejtonski sporazum), a indirektno i samog Dejtonskog sporazuma po osnovu ovlašćenja datog Saveznoj Republici Jugoslaviji Sporazumom od 29. avgusta 1995. godine, kako se to izričito i konstatuje u Preambuli Dejtonskog sporazuma kod nabiranja strana potpisnica,

Ponavljajući svoje opredjeljenje za dosledno poštovanje Dejtonskog sporazuma i njegovih aneksa koji su dio međunarodnog prava i jedan od najvažnijih dokumenata međunarodnog prava s obzirom na aktere uključene u njegovo zaključivanje, kao načina održanja mira i stabilnosti u Bosni i Hercegovini,

Vođeni ciljevima i načelima Povelje Ujedinjenih nacija, Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima i Pakta o privrednim, socijalnim i kulturnim pravima, iz Preambule Aneksa 4. – Ustava Bosne i Hercegovine, potvrđenih Aneksom 1. na Aneks 4. Ustav Bosne i Hercegovine (tačke 7. i 8.),

Imajući u vidu ustavnu odredbu da su „opšta načela međunarodnog prava sastavni dio zakona Bosne i Hercegovine i entiteta“ (član 3.3.b. Ustava BiH),

Potvrđujući privrženost odredbi člana 3.3.b. Ustava BiH po kojoj će se „entiteti i svi njihovi dijelovi u potpunosti pridržavati ovog Ustava, koji ima prednost nad onim odredbama zakona Bosne i Hercegovine, kao i ustava i zakona entiteta koje nisu u skladu s njim“

Polazeći od jasne podjele nadležnosti između BiH i entiteta po članu 3.3.a. Ustava BiH po kojoj „sve vladine funkcije i ovlaštenja koje u ovom Ustavu nisu izričito dodijeljene institucijama Bosne i Hercegovine, pripadaju entitetima“,

Konstatujući suprematiju člana 3.3. nad svim ostalim odredbama Ustava BiH, kada je u pitanju ustavnopravna struktura BiH

Polazeći od toga, Narodna skupština Republike Srpske, na Dvadeset četvrtoj posebnoj sjednici održanoj 10. decembra 2021. godine, donosi

DEKLARACIJU

O USTAVNIM PRINCIPIMA

1. Ustavno uređenje Bosne i Hercegovine utvrđeno Aneksom 4. kao međunarodnim ugovorom, podliježe odredbama Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora (Bečka konvencija) kako je to konstatovala Evropska komisija za demokratiju putem prava (Venecijanska komisija) svojim mišljenjem broj 337/2005 od 10/11. juna 2005. godine.

2. Međunarodni ugovori se tumače i izvršavaju pravilom pacta sunt servanda kako to predviđa i član 26. i 31. Konvencije po kome „svaki ugovor koji je na snazi veže strane i one ga moraju izvršavati u dobroj vjeri“.
3. Međunarodni ugovori se mogu mijenjati aneksima koje zaključuju strane, a nikako odlukama nenadležnih organa, što je činjeno brojnim odlukama Visokog predstavnika i Ustavnog suda BiH.
4. Bosna i Hercegovina nema ustavnopravni kontinuitet, jer je Ustav BiH kao Aneks 4. dio međunarodnog ugovora - Dejtonskog sporazuma, i nije donesen ni ratifikovan od bilo kog organa u Bosni i Hercegovini.
5. Bosna i Hercegovina je asimetrična državna zajednica koju „čine dva entiteta“ (član 1.3. Ustava BiH), „Bošnjaci, Hrvati i Srbi kao konstitutivni narodi“ (Preambula Ustava BiH), a članom 9.3. Ustava BiH je određeno da funkcioneri imenovani na mjesta u institucijama Bosne i Hercegovine predstavljaju narode Bosne i Hercegovine.
6. Republika Srpska je entitet srpskog naroda, a Federacija BiH je zajednički entitet bošnjačkog i hrvatskog naroda, što potvrđuje i Ustav BiH, članovima 4.1. i 5.2.d:
6. Narodna skupština Republike Srpske bira pet Srba za delegate u Dom naroda Parlamentarne skupštine, pet bošnjačkih delegata u Dom naroda Parlamentarne skupštine biraju bošnjački delegati u Domu naroda Federacije BiH, a pet hrvatskih delegata u Dom naroda BiH biraju hrvatski delegati u Domu naroda Federacije BiH (član 4.1. Ustava BiH),
6. Izbor članova Predsjedništva BiH vrši se na teritorijama entiteta, tako da Srbina, kao člana Predsjedništva BiH, biraju birači na području Republike Srpske, a Bošnjaka i Hrvata za članove Predsjedništva BiH biraju birači na teritoriji Federacije BiH. (član 5. 1.a. Ustava BiH).
6. Kada član Predsjedništva BiH iz Republike Srpske glasa protiv neke odluke Predsjedništva BiH, i takvu odluku proglasi štetnom po vitalni interes Republike Srpske, upućuje je Narodnoj skupštini Republike Srpske na potvrdu (član 5.2.d. Ustava BiH). Vijeće naroda u Republici Srpskoj nametnuto amandmanima Visokog predstavnika na Ustav Republike Srpske, nema nikakvu ustavnu nadležnost u zaštiti vitalnih interesa ni entiteta ni naroda, za razliku od Doma naroda u Parlamentu Federacije BiH koji ima nadležnost po članu 5.2.d. Ustava BiH. Time Ustav BiH potvrđuje Narodnu skupštinu kao jedini predstavnički i zakonodavni organ

Republike Srpske kao entiteta srpskog naroda.

6. Bošnjački član Predsjedništva BiH svoju odluku o proglašenju štetnom po vitalni interes Federacije BiH upućuje bošnjačkim delegatima u Domu naroda Federacije BiH, a hrvatski član Predsjedništva BiH takvu odluku upućuje hrvatskim delegatima u Domu naroda Federacije BiH (član 5.2.d. Ustava BiH).
6. Članovi 4.1. i 5.2.d. Ustava BiH su ustavna potvrda nacionalne i konstitutivne strukture entiteta – Republike Srpske kao jednonacionalnog entiteta srpskog naroda, a Federacije BiH kao dvonacionalnog entiteta bošnjačkog i hrvatskog naroda.
7. Ustav BiH potvrđuje asimetričnost državotvornih entiteta prilikom sastavljanja dejtonske Bosne i Hercegovine, koja je naknadno grubo narušena nametanjem amandmana na ustave entiteta od strane Visokog predstavnika, pod plaštom provođenja Odluke Ustavnog suda BiH broj U 5/98, na šta nije imao nikakvo pravo.
8. Svi zakoni koje je nametao Visoki predstavnik su neustavni, jer nisu doneseni po predviđenoj ustavnoj proceduri od strane Parlamentarne skupštine. Svi nametnuti zakoni koje je potvrđivala Parlamentarna skupština pozivajući se na član 4.4.a. Ustava BiH su neustavni. Ustav BiH je jasan: „Parlamentarna skupština je odgovorna za donošenje zakona za sprovođenje odluka Predsjedništva ili izvršenje nadležnosti Parlamentarne skupštine prema ovom Ustavu“, pa stoga nije ni imala nadležnost da usvaja zakone koje je nametao Visoki predstavnik.
9. Neustavnost nametnutih zakona, pa i onih zakona koje je donijela Parlamentarna skupština bez izričitog ustavnog osnova, direktno potvrđuju dva pokušaja ustavnih promjena poznatih kao „aprilski“ i „butmirski“ paket koji nisu nikada usvojeni po proceduri promjene međunarodnih ugovora utvrđenoj članom 40. Bečke konvencije i članom 10.1. Ustava BiH koji reguliše njegove izmjene i dopune. Nedostatak novih inicijativa za ustavne promjene, ne znači da su nadležnosti koje su prenesene na nivo BiH postale ustavne.
10. Sporazumima entiteta: o odbrani, o porezu na dodatu vrijednost i visokom sudskom i tužilačkom savjetu BiH, te nadležnosti nisu trajno prenesene na nivo BiH, jer im nisu prethodile izmjene i dopune Ustava BiH da bi se stvorio ustavni osnov koji određuje član 3.3.a. Ustava BiH. Nije bilo ni naknadnih ustavnih promjena, pa su i te nadležnosti neustavne i samim tim privremene.
10. Odbrana i vojska po Dejtonskom sporazumu su nadležnost entiteta, što potvrđuje član 5.5.

Ustava BiH: „Svaki član Predsjedništva BiH po službenoj dužnosti, ima ovlaštenja civilnog komandovanja oružanim snagama. Nijedan entitet ne smije prijetiti ili koristiti silu protiv drugog entiteta, a oružane snage jednog entiteta ni pod kojim uslovima ne smiju ulaziti ili se zadržavati na području drugog entiteta bez saglasnosti vlade ovog drugog entiteta i Predsjedništva BiH.“ Ustav BiH ne predviđa „oružane snage BiH“ niti daje ustavni osnov za postojanje oružanih snaga BiH. Aneks 1- A Dejtonskog sporazuma u članu 1.2. kao ciljeve obaveza strana potpisnica - „Republike BiH“ (koja po Dejtonskom sporazumu više ne postoji), Republike Srpske i Federacije BiH, navodi „uspostavljanje trajnog prekida neprijateljstava“ nastavljajući tekstom: „Nijedan entitet ne smije prijetiti ili koristiti silu protiv drugog entiteta, a oružane snage jednog entiteta ni pod kojim uslovima ne smiju ulaziti ili se zadržavati na području drugog entiteta bez saglasnosti vlade ovog drugog entiteta i Predsjedništva BiH.“

10. Ustav BiH članom 8. jasno određuje način finansiranja troškova zajedničkih institucija BiH putem budžeta BiH, po kome „Federacija osigurava dvije trećine, a Republika Srpska jednu trećinu prihoda potrebnih za budžet, osim ukoliko se prihodi prikupljaju na način koji je utvrdila Parlamentarna skupština.“ Time nije stvoren ustavni osnov za donošenje zakona kojim se BiH daju izvorni prihodi, već samo daje mogućnost da Parlamentarna skupština za neki godišnji budžet odredi drugi omjer koji nije 2/3 naprema 1/3. Sporazum o nadležnostima u oblasti indirektnog oporezivanja nikada nije ni objavljen u Službenom glasniku BiH, pa time nije ni stupio na snagu i nije mogao biti osnov za donošenje Zakona o indirektnom oporezivanju.
10. Zaključcima Narodne skupštine Republike Srpske od 25.2.2004. u pogledu Sporazuma o prenošenju određenih odgovornosti entiteta kroz osnivanje Visokog sudskog i tužilačkog savjeta BiH, zahtijevano je da se „kroz zakon ugrade rješenja koja će institucionalno i suštinski sačuvati uticaje entiteta što podrazumijeva formiranje podsavjeta entiteta sa jasno definisanom ulogom i procedurom njihovog rada u odnosu na Visoki sudski i tužilački savjet BiH, da se tekst Sporazuma prije potpisivanja uskladi sa terminologijom iz Ustava i da sjedište VSTS BiH bude u Srpskom (Istočnom) Sarajevu. Ukoliko suština ovih zaključaka ne bude sadržana u Prijedlogu zakona o Visokom sudskom i tužilačkom savjetu BiH, Narodna skupština Republike Srpske će povući svoju saglasnost na ovaj Sporazum, na isti način kako je dala.“
11. Međusobna prava i obaveze entiteta uređeni su Dejtonskim sporazumom, uključujući Ustav BiH. Sporazumi koji u skladu sa Ustavom BiH zaključče dva entiteta, sami po sebi ne predstavljaju amandmane na Ustav BiH, niti ga mogu mijenjati ili dopunjavati. Ustavni sud BiH je svojom odlukom U 17/05 od 24. maja 2006. godine ispravno utvrdio da međuentitetski sporazumi nisu dio Ustava BiH, te da Sud nema nadležnost da utvrđuje da li je osporeni akt suprotan Ustavu BiH. Ustavni sud BiH obrazlaže: „Podnosilac zahtjeva osnovu za neusaglašenost osporenih odredbi predmetnog zakona sa članom 3.5.b. Ustava Bosne i Hercegovine vidi u tome što su osporene odredbe odstupile od Sporazuma kojima su entiteti prenijeli nadležnost u navedenim pitanjima na državu Bosnu i Hercegovinu. Stoga, podnosilac zahtjeva posredno traži od Ustavnog suda da ispita osporene odredbe predmetnog zakona u odnosu na Sporazum. Imajući to u vidu, Ustavni sud napominje da je nadležan vršiti ocjenu ustavnosti i zakonitosti osporenih zakonskih odredbi isključivo u odnosu na odredbe Ustava Bosne i Hercegovine i Evropske konvencije, a ne u odnosu na odredbe Sporazuma koji **ne predstavlja dio Ustava Bosne i Hercegovine.**“

12. Djelovanje Ustavnog suda BiH, koji se stavio u funkciju potvrđivanja nepravni odluka Visokog predstavnika i time mijenjao ustavnu strukturu BiH utvrđenu međunarodnim ugovorom, nanosi veliku štetu odnosima u BiH i doprinosi trajnoj nestabilnosti. Brojnim odlukama Ustavnog suda BiH otimaju se nadležnosti Republici Srpskoj, a njena imovina stavlja se u nadležnost BiH bez ikakvog ustavnog osnova.
13. Bosna i Hercegovina nema ustavom definisano državnopravno uređenje i ima vrlo ograničene i striktno određene nadležnosti, što je određuje kao državu sa međunarodno priznatim granicama (član 1.1. Ustava BiH) sa nadležnostima u spoljnim odnosima (spoljni poslovi i spoljna trgovina), dok skoro sav unutrašnji suverenitet pripada entitetima.
14. Po Ustavu BiH (član 5.3.), Predsjedništvo BiH je nadležno za: vođenje spoljne politike, imenovanje ambasadora i drugih međunarodnih predstavnika, predstavljanje BiH u međunarodnim i evropskim organizacijama i institucijama, pregovaranje, otkazivanje te uz saglasnost Parlamentarne skupštine ratifikovanje sporazuma Bosne i Hercegovine. Ustav BiH to potvrđuje i sastavom Savjeta ministara kao pomoćnog tijela Predsjedništva BiH. Savjet ministara kao obavezan sastav ima predsjedavajućeg i samo još dva ministra – spoljnih poslova i spoljne trgovine (član 5.4. Ustava BiH).
15. Svakom entitetu pripada pravo na uspostavljanje posebnih paralelnih odnosa sa susjednim državama u skladu sa suverenitetom i teritorijalnim integritetom Bosne i Hercegovine (član 3.2.a. Ustava BiH) kao i pravo na sklapanje sporazuma sa državama i međunarodnim organizacijama uz saglasnost Parlamentarne skupštine koja može zakonom predvidjeti da za određene vrste sporazuma nije potrebna takva saglasnost (član 3.2.d. Ustava BiH).
16. Kada je u pitanju neusklađenost, odnosno odstupanje od ustavne strukture BiH utvrđene Dejtonskim sporazumom i njegovim Aneksom 4. koji je Ustav BiH, a koje je nastupilo nakon zaključenja međunarodnog ugovora, Republika Srpska će se, kao njegova strana potpisnica, pridržavati člana 5. Dejtonskog sporazuma prema kome „strane pozdravljaju i podržavaju postignute dogovore u vezi sa Ustavom Bosne i Hercegovine, izloženog u Aneksu 4. Strane će u potpunosti poštovati i raditi na ispunjavanju obaveza preuzetih ovim Sporazumom“.
17. Narodna skupština smatra da sadašnju neusklađenost nadležnosti prenesenih na nivo BiH bez promjene i dopune Ustava BiH kao Aneksa 4. Dejtonskog sporazuma, treba prevazići/riješiti doslednom primjenom odredbe 3.3.b. Ustava BiH koji nedvosmisleno propisuje da će se entiteti „u potpunosti pridržavati ovog Ustava BiH“. To podrazumijeva pravo Narodne skupštine i Vlade Republike Srpske da obustave primjenu bilo kog akta, mjere ili aktivnosti organa i institucija na nivou BiH, a koji nemaju osnov u Ustavu BiH i nisu izričito Ustavom BiH utvrđeni kao nadležnost organa na nivou BiH.
18. Potvrđujući svoja ranija dokumenta o ustavnopravnim odnosima, a posebno Rezoluciju o

zaštiti ustavnog poretka i proglašenju vojne neutralnosti od 18. oktobra 2017. godine, Zaključke u vezi Informacije o neustavnoj transformaciji dejtonske strukture BiH i uticaju na položaj i prava Republike Srpske od 12. novembra 2019. godine, Zaključke Narodne skupštine povodom Informacije u vezi antidejtonskog djelovanja Ustavnog suda BiH, od 13. februara 2020. godine, kao i Zaključke Narodne skupštine povodom Informacije o primjeni Aneksa 10. Dejtonskog sporazuma od 10. marta 2021. godine, Narodna skupština smatra da je neophodno pristupiti promjeni Ustava Republike Srpske donošenjem novog teksta Ustava Republike Srpske.

19. Narodna skupština zadužuje Vladu Republike Srpske da, u koordinaciji sa predsjednikom Republike Srpske, pripremi tekst Ustava Republike Srpske kojim će se potvrditi sve nadležnosti Republike Srpske, izuzimajući nadležnosti koje po Ustavu BiH pripadaju BiH. Novim Ustavom Republike Srpske, između ostalog, Banja Luka će biti određena kao glavni grad Republike Srpske, a Pale kao prestonica Republike Srpske.
20. O proceduri za donošenje novog Ustava Republike Srpske, Narodna skupština će odlučiti nakon razmatranja teksta koji će predložiti Vlada Republike Srpske.
21. Ova Deklaracija stupa na snagu danom donošenja, a objaviće se u „Službenom glasniku Republike Srpske“.

Broj: 02/1-021-1034/21

POTPREDSJEDNIK

Datum: 10. decembar 2021. godine NARODNE SKUPŠTINE

Denis Šulić

[Deklaracija o ustavnim principima.zip](#) [1]

Republika Srpska
Bosna i Hercegovina

Generalni sekretar

Telefon: +387 51 338-104

Faks: +387 51 301-087

- [Narodna skupština](#)
 - [O Narodnoj skupštini](#)
 - [Sjednice](#)
 - [Obilježja RS](#)
 - [Sazivi](#)
 - [Kodeks](#)
 - [Poslovnik](#)
 - [Poslanička pitanja i odgovori](#)
 - [Služba NS RS](#)
- [Akti](#)
 - [Ustav](#)
 - [Usvojeni zakoni](#)
 - [Zakoni u proceduri](#)
 - [Odluke](#)
 - [Zaključci](#)
 - [Budžet](#)
 - [Ostali akti](#)
 - [Zakonodavni postupak](#)
 - [Stručna rasprava](#)
- [Aktivnosti](#)
 - [Aktivnosti predsjednika](#)
 - [EU aktivnosti](#)
 - [Aktivnosti radnih tijela](#)
 - [Aktivnosti službe](#)
 - [Međunarodna saradnja](#)
 - [Kalendar aktivnosti](#)
 - [Kalendar rada](#)
- [Galerija](#)
 - [Arhiva audio i video zapisa](#)
 - [Foto galerija](#)
 - [360 Pregled](#)
- [Linkovi](#)

Source

URL:<https://www.narodnaskupstinars.net/?q=la/akti/ostali-akti/deklaracija-o-ustavnim-principima>

Adresa

Trg jasenovačkih žrtava 1
78 000 Banja Luka

Links

[1] https://www.narodnaskupstinars.net/sites/default/files/upload/dokumenti/zakoni/lat/ostali_akti/Deklaracija%20o%20ustavnim%20principima.zip